

"মৰমৰ সন্তানসকল – মায়ী ৰাৱণৰ সংগলৈ আহি তোমালোক দিশহাৰা হৈ গ'লা, পবিত্ৰ গছ পুলি অপবিত্ৰ হৈ গ'লা, এতিয়া পুনৰায় পবিত্ৰ হোৱা"

প্ৰশ্ন: প্ৰত্যেক সন্তানে নিজৰ ক্ষেত্ৰত কি ৰাণ্ডাৰ (আশ্চৰ্য) অনুভৱ কৰে? পিতা সন্তানসকলৰ কোনটো কথাৰ বাবে ৰাণ্ডাৰ (আচম্বিত) হয়?

উত্তৰ: সন্তানসকলে ৰাণ্ডাৰ অনুভৱ কৰে (আচম্বিত হয়) যে আমি কি আছিলো, কাৰ সন্তান আছিলো, এনেকুৱা পিতাৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ পাইছিলো, সেই পিতাকেই আমি পাহৰি গ'লো। ৰাৱণ অহাৰ পিছত ইমানেই কুৱঁলি আহি গ'ল যে ৰচনা আৰু ৰচয়িতা সকলোকে পাহৰি গ'লো। পিতাৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত ৰাণ্ডাৰ হয়, যিসকল সন্তানক মই ইমান উচ্চ কৰি তুলিলো, ৰাজ্য-ভাগ্য দিলো, সেই সন্তানসকলেই মোৰ গ্লানি কৰিবলৈ ধৰিলে। ৰাৱণৰ সংগলৈ আহি সকলো হেৰুৱাই পেলালে।

ওঁম শান্তি। কি ভাবি আছা? পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি প্ৰত্যেকৰে জীৱ আত্মাই এতিয়া নিজৰ ওপৰত ৰাণ্ডাৰ খাই (আচম্বিত হৈ) আছে যে আমি কি আছিলো, কাৰ সন্তান আছিলো আৰু যথার্থতে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাইছিলো, আকৌ কেনেকৈ আমি পাহৰি গ'লো! আমি সতোপ্ৰধান সৃষ্টিত সমগ্ৰ বিশ্বৰ মালিক আছিলো, বহুত সুখী আছিলো। তাৰ পাছত আমি চিৰিৰ তললৈ নামিলো। ৰাৱণ অহাৰ লগে-লগে ইমান কুৱঁলি আহি গ'ল যে আমি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক পাহৰি গ'লো। কুৱঁলীত মানুহে ৰাস্তা আদি হেৰুৱাই নেপেলায় জানো। গতিকে আমিও পাহৰি গ'লো- আমাৰ ঘৰ ক'ত, ক'ৰ বাসিন্দা আছিলো। এতিয়া পিতাই চাই আছে মোৰ সন্তানসকল, যিসকলক মই আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে ৰাজ্য-ভাগ্য দি গৈছিলো, বহুত সুখ আৰু আনন্দত আছিল, এই ভূমি পুনৰ কি হৈ গ'ল! কেনেকৈ ৰাৱণৰ ৰাজ্যলৈ আহি গ'ল! আনৰ ৰাজ্যততো নিশ্চয় দুখেই পাব। তোমালোক কিমান ভ্ৰমিত হ'লা! অন্ধ বিশ্বাসত পিতাক বিচাৰি থাকিলা কিন্তু পালা ক'ত। যাক পাথৰ-শিলগুটিত আছে বুলি কৈ দিলা, তেন্তে (তেওঁক) পাবানো কেনেকৈ। আধাকল্প তোমালোক দিশহাৰা হৈ যেন নিৰাশ হৈ গ'লা। নিজৰেই অজ্ঞানতাৰ কাৰণে ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোকে কিমান দুখ ভোগ কৰিলা। ভাৰত ভক্তি মার্গত কিমান দুখীয়া হৈ গ'ল। পিতাই সন্তানসকলৰ ফালে চালে তেতিয়া খেয়াল আহে যে ভক্তি মার্গত কিমান ভ্ৰমিত হ'ল! আধা কল্প ভক্তি কৰিলে, কিহ'ৰ বাবে? ভগৱানক লগ পাবলৈ। ভক্তিৰ পাছতেই ভগৱানে ফল দিয়ে। কি দিয়ে? সেয়াতো কোনেও নাজানে, একেবাৰে মুৰ্খ হৈ গ'ল। এই সকলোবোৰ কথা বুদ্ধিলৈ আহিব লাগে- আমি কি আছিলো, তাৰ পিছত কেনেদৰে ৰাজ্য-ভাগ্য কৰিছিলো আকৌ কেনেকৈ চিৰি তললৈ নামি-নামি (অৱনতি হৈ) ৰাৱণৰ শিকলিত বান্ধ খাই গ'লো। সীমাহীন দুখ আছিল। পোন-প্ৰথমে তোমালোক সীমাহীন সুখত আছিল। গতিকে অন্তৰত উদয় হ'ব লাগে, নিজৰ ৰাজ্যত কিমান সুখ আছিল পুনৰ আনৰ ৰাজ্যত কিমান দুখ ভোগ কৰিলো। যেনেকৈ তেওঁলোকে ভাবে ইংৰাজৰ ৰাজ্যত আমি দুখ ভোগ কৰিলো। এতিয়া তোমালোক বহি আছা, অন্তৰত এইটো খেয়াল (বিচাৰ) আহিব লাগে যে আমি কোন আছিলো, কাৰ সন্তান আছিলো? পিতাই আমাক সমগ্ৰ বিশ্বৰ ৰাজ্য দিলে আকৌ কেনেকৈ আমি ৰাৱণৰ ৰাজ্যত আৱদ্ধ হৈ পৰিলো। কিমান দুখ দেখিলো, কিমান লেতেৰা কৰ্ম কৰিলো। সৃষ্টি দিনে-প্ৰতিদিনে অৱনতিয়ে হৈ গ'ল। মনুষ্যৰ সংস্কাৰ দিনে-প্ৰতিদিনে ক্ৰিমিনেল (বিকাৰী) হৈ গৈ থাকিল। গতিকে সন্তানসকলৰ স্মৃতিলৈ আহিব লাগে। পিতাই লক্ষ্য কৰে এয়া পবিত্ৰ গছপুলি আছিল, যাক ৰাজ্য ভাগ্য দিছিলো তেওঁলোকে আকৌ মোৰ অকু্যপেশ্বনকে (বৃত্তি, জীৱন কাহিনী) পাহৰি গ'ল। এতিয়া যদি আকৌ তোমালোক পুনৰ তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব বিচৰা তেন্তে মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া সকলো পাপ খণ্ডন হ'ব। কিন্তু মনতো পেলাব নোৱাৰে, বাৰে-বাৰে কয় - বাবা আমি পাহৰি যাওঁ। হেৰ', তোমালোকে যদি স্মৰণ নকৰা তেন্তে পাপ কেনেকৈ খণ্ডন হ'ব? প্ৰথমতে তোমালোকে বিকাৰগ্ৰস্থ হৈ পতিত হ'লা আৰু দ্বিতীয়তে পিতাক গালি দিবলৈ লাগি গ'লা। মায়ীৰ সংগত তোমালোক ইমান তললৈ খহি পৰিলা যে যিয়ে তোমালোকক আকাশলৈকে উঠালে তেওঁক পাথৰ-শিলগুটি আদিত আছে বুলি কৈ দিলা। মায়ীৰ সংগত তোমালোকে এনেকুৱা কাম কৰিলা! বুদ্ধিত উদয় হ'ব লাগে নহয় জানো। একেবাৰে পাথৰ বুদ্ধিৰ হ'ব নালাগে। পিতাই নিতৌ কয় মই তোমালোকক ফাষ্টক্লাচ পইণ্টচ্ (অতি উত্তম কথা) শুনাওঁ।

যেনেকৈ ব'স্বেত সংগঠন হওঁতে তাত ক'ব পাৰি যে পিতাই কয় - হে ভাৰতবাসী, তোমালোকক মই ৰাজ্য-ভাগ্য দিছিলো। তোমালোক দেৱতাসকল স্বৰ্গত আছিল পুনৰ তোমালোক ৰাৱণ ৰাজ্যলৈ কেনেকৈ আহিলা, এয়াও ড্ৰামাত পাৰ্ট (নাটকৰ

ভূমিকা) আছে। তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক বুজিলেহে উচ্চ পদ পাব পাৰিবা। আৰু মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। যদিও ইয়াত সকলো বহি আছে তথাপিও কৰোবাৰ বুদ্ধি ক'ৰবাত, কাৰোবাৰ বুদ্ধি আন ক'ৰবাত। বুদ্ধিলৈ আহিব লাগে - আমি ক'ত আছিলো, এতিয়া আমি পৰৰ ৰাৱণ ৰাজ্যত আহি পালো, গতিকে কিমান দুখী হ'লো। আমি শিৱালয়ততো বহুত সুখী আছিলো। এতিয়া পিতা আহিছে বেষ্যালয়ৰ পৰা উলিয়াবলৈ, তথাপিও নোলায়েই। পিতাই কয় তোমালোক শিৱালয়লৈ যাবা তেতিয়া তাত বিহ নাপাবা। ইয়াৰ লেতেৰা খোৱা-বোৱা তাত নোপোৱা। এওঁলোকতো বিশ্বৰ মালিক আছিল, নহয় জানো। এওঁলোক আকৌ ক'লৈ গ'ল? পুনৰায় নিজৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আছে। কিমান সহজ। এয়াতো পিতাই বুজায়, সকলো চাৰভিচেবুল্ (সেৱাধাৰী) নহ'ব। ক্ৰমানুসৰি ৰাজধানী স্থাপনা কৰিব লাগিব, যেনেকৈ 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে কৰিছিল। সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে, পিতাই কয় এয়া হৈছে তমোপ্ৰধান পুৰণি সৃষ্টি। একুৰেট (সঠিক ভাৱে) পুৰণি যেতিয়া হ'ব তেতিয়াইতো পিতা আহিব, নহয় জানো। পিতাৰ বাহিৰেতো অন্য কোনেও বুজাব নোৱাৰে। ভগৱানে এই ৰথৰ দ্বাৰা আমাক পঢ়াই আছে, এইটো স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়াও বুদ্ধিত জ্ঞান হ'ব। তেতিয়া আনকো বুজাই নিজৰ সমান কৰি তুলিব। পিতাই বুজাইছে প্ৰথমে তোমালোকৰ ক্ৰিমিনেল কেৰেক্টাৰচ (বিকাৰী চৰিত্ৰ) আছিল, যি কাংচিংহে শুধৰণি হয়। চকুৰ ক্ৰিমিনেলিটি (বিকাৰী ভাৱ) ওলাই নাহে। এটা হৈছে কামৰ ক্ৰিমিনেলিটি সেয়াও কাংচিংহে আঁতৰে আকৌ তাৰ লগতে আছে 5 বিকাৰ। ক্ৰোধৰ ক্ৰিমিনেলিটিও কিমান আছে। বহি থাকোতেই ভূত আহি যায়। এয়াও ক্ৰিমিনেলিটিয়েই হ'ল। চিভিলাইজডতো (সভ্য) হোৱা নাই। ফল কি হ'ব! এশ গুণ পাপ বাঢ়ি যাব। ক্ষণে-ক্ষণে ক্ৰোধ কৰি থাকিব। পিতাই বুজায় তোমালোক এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যততো নাই, নহয় জানো। তোমালোকতো ঈশ্বৰৰ ওচৰত বহি আছে। গতিকে এই বিকাৰবোৰৰ পৰা আঁতৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। পিতাই কয় এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা। ক্ৰোধ নকৰিবা। 5 বিকাৰে আধাকল্প তোমালোকক অধঃপতিত কৰি আহিছে। সকলোতকৈ উচ্চ তোমালোক আছিল। সকলোতকৈ বেছি পতিতো তোমালোকেই হ'ল। এই 5 ভূতে তোমালোকক পতিত কৰিলে। এতিয়া শিৱালয়লৈ যাবলৈ এই বিকাৰবোৰক আঁতৰাব লাগে। এই বেষ্যালয়ৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আঁতৰাই থাকা। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। তোমালোক ঘৰ পাবগৈ অন্য কোনেও এই ৰাস্তা দেখুৱাব নোৱাৰে। ভগৱানুৱাচ, মইতো কেতিয়াও কোৱা নাই যে মই সৰ্বব্যাপি হওঁ। মইতো ৰাজযোগ শিকাইছো আৰু কৈছো যে তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলা তাৰ পাছত তাত এই জ্ঞানৰ দৰকাৰেই নাথাকে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যায়, তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ পাই যোৱা। ইয়াত হঠযোগ আদিৰ কথা নাই। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, নিজক শৰীৰ বুলি কয় ভাবা। শৰীৰ বুলি ভাবিলে জ্ঞান ধাৰণ কৰিব নোৱাৰিবা। এয়াও বিধিৰ বিধান (ড্ৰামা অনুসৰি হ'বলগীয়া)। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি ৰাৱণ ৰাজ্যত আছিলো, এতিয়া ৰাম ৰাজ্যলৈ যাবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। এতিয়া আমি হৈছো পুৰুষোত্তম সংগমযুগবাসী।

লাগিলে গৃহস্থীতে থাকা। ইমানবোৰ ইয়াত ক'ত থাকিব। ব্ৰাহ্মণ হৈ সকলো ইয়াত ব্ৰাহ্মৰ ওচৰতো থাকিব নোৱাৰে। নিজৰ ঘৰতেই থাকিব লাগে আৰু বুদ্ধিৰে ভাবিব লাগে- আমি শূদ্ৰ নহয়, আমি হৈছো ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি কিমান চুটি (সৰু)। গতিকে গৃহস্থীত থাকি, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে ধান্দা (পেচাগত কাম-কাজ) আদি কৰি কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা। আমি কি আছিলো, এতিয়া আমি আনৰ ৰাজ্যত বহি আছে। আমি কিমান দুখী আছিলো। এতিয়া বাবাই আমাক পুনৰ লৈ যায় গতিকে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি সেই অৱস্থা গঢ়ি তুলিব লাগে। আৰম্ভণিতে কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ বৃক্ষ আছিল, পাছত তাৰ মাজৰ কোনোবা থাকিল, বাকী গুচি গ'ল। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে আমি নিজৰ ৰাজ্যত আছিলো তাৰ পিছত এতিয়া ক'ত আহি পালোহি। পুনৰ নিজৰ ৰাজ্যলৈ যাওঁ। তোমালোকে লিখা, কোৱা বাবা অমুক বহুত ভাল ৰেণ্ডলাৰ (নিয়মীয়া) আছিল পিছে এতিয়া নাহে। নাহে যদি তেন্তে বিকাৰগ্ৰস্ত হৈ পতিত হ'লগৈ। তেনেহ'লে জ্ঞানৰ ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। উন্নতিৰ পৰিৱৰ্তে পতিত হৈ-হৈ পা-পইচাৰ পদ পাবগৈ। ক'ত ৰজা, ক'ত নীচ পদ! যদিও সুখ তাত থাকেই, কিন্তু পুৰুষাৰ্থ কৰা হয় উচ্চ পদ পোৱাৰ বাবে। ডাঙৰ পদবী কোনে পাব পাৰে? এয়াতো সকলোৱে বুজিব পাৰে, এতিয়া সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। কিং মহেন্দ্ৰইও (ভূপালৰ ৰজা) পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। সেই কিং হৈছে পা-পইচাৰ, তোমালোকতো সূৰ্য্যবংশী ৰাজধানীলৈ যাবা। পুৰুষাৰ্থ এনেকুৱা হ'ব লাগে যাতে বিজয় মালালৈ যাব পাৰে। পিতাই সন্তানসকলক বুজায়- নিজৰ অন্তৰত পৰীক্ষা কৰি থাকিব লাগে- আমাৰ দুচকু ক'ৰবাত ক্ৰিমিনেল নহয়তো? যদি চিভিলাইজ হৈ যায় তেন্তে বাকী কি লাগে। যদিও বিকাৰলৈ নাযায় কিন্তু চকুৱে কিবা নহয় কিবা প্ৰবঞ্চনা কৰি থাকে। নম্বৰ ৱান হৈছে কাম, ক্ৰিমিনেল আই (বিকাৰী দৃষ্টি) বহুত বেয়া সেইবাবে নামেই হৈছে ক্ৰিমিনেল-আইজড (কু-দৃষ্টি), চিভিল-আইজড (সু-দৃষ্টি)। বেহদৰ পিতাই সন্তানসকলকতো জানে - এওঁ কি কাম কৰে, কিমান চাৰ্ভিচ কৰে? অমুকৰ ক্ৰিমিনেল আইজ্ এতিয়ালৈকে যোৱাই নাই, এতিয়ালৈকে এনেকুৱা গুপ্ত সংবাদ আহে। আগলৈ গৈ আৰু বেছি একুৰেট (সঠিক) লিখিব। নিজেও অনুভৱ কৰিব মই ইমান সময় মিছা কৈ, অধঃপতিত হৈ আছিলোঁ। জ্ঞান পুৰা বুদ্ধিত ধাৰণ হোৱা

নাছিল। এইটোৱেই কাৰণ আছিল যাৰ বাবে মোৰ অৱস্থাৰ উন্নতি হোৱা নাছিল। পিতাৰ পৰা মই লুকুৱাইছিলোঁ। এনেকৈ বহুতে লুকুৱায়। চাৰ্জনৰ (চিকিৎসক) পৰা 5 বিকাৰৰ বেমাৰ লুকুৱাব নালাগে, সঁচা ক'ব লাগে - মোৰ বুদ্ধি সেইফালে যায়, শিৱবাবাৰ ফালে নাযায়। নক'লে সেয়া বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এতিয়া পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। আত্মা হৈছে ভাই-ভাই। তোমালোক কিমান সুখী আছিল। যেতিয়া পূজ্য আছিল। এতিয়া পূজাৰী দুখী হৈ গ'ল। তোমালোকৰ কি হৈ গ'ল! সকলোৱে কয় এই গৃহস্থ আশ্রমতো পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে। ৰাম-সীতাৰ সন্তান নাছিল জানো! কিন্তু তাত বিকাৰৰ দ্বাৰা সন্তান নহয়। হেৰ', সেয়াতো হয়েই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। তাত ভ্ৰষ্টাচাৰৰ দ্বাৰা জন্ম নহয়, বিকাৰ নাছিল। তাত এই ৰাৱণ ৰাজ্য নাথাকেই, সেয়াতো হৈছে ৰামৰাজ্য। তাত ৰাৱণ ক'ৰ পৰা আহিল। মনুষ্যৰ বুদ্ধি একেবাৰেই ভ্ৰষ্ট হৈ পৰিল। কোনে কৰিলে? মই তোমালোকক সতাপ্ৰধান কৰি তুলিছিলো। তোমালোকৰ নাও পাৰ কৰাইছিলো, পুনৰ তোমালোকক তমোপ্ৰধান কোনে কৰি তুলিলে? ৰাৱণে। এয়াও তোমালোকে পাহৰি গ'ল। এনেকৈ কয় - এয়াটো পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে, হেৰ', পৰম্পৰা কেতিয়াৰ পৰা? তাৰ হিচাপতো কোৱা। একোৱে বুজি নাপায়। পিতাই বুজায় - তোমালোকক কিমান ৰাজ্য-ভাগ্য দি গৈছিলো। তোমালোক ভাৰতবাসী বহুত আনন্দত আছিল, আন কোনো নাছিলেই। খ্ৰীষ্টানসকলেও কয় পেৰাডাইজ (স্বৰ্গ) আছিল, দেৱতা সকলৰ চিত্ৰও আছে, তাতকৈ কোনো পুৰণি বস্তুতো নাই। পুৰণিতকৈ পুৰণি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব নে তেওঁলোকৰ কোনো বস্তু হ'ব। সকলোতকৈ পুৰণিতকৈ পুৰণি হৈছে শ্ৰীকৃষ্ণ। নতুনতকৈ নতুনো শ্ৰীকৃষ্ণই আছিল। পুৰণি বুলি কিয় কোৱা হয়? কিয়নো অতীত হৈ গ'ল। তোমালোকেই বগা (সুন্দৰ) আছিল। পুনৰ শ্যাম বৰণীয়া (কুৎসিত) হৈ গ'ল। শ্যাম বৰণীয়া কৃষ্ণকো দেখি বহুত আনন্দিত হয়। দোলনাতো কলীয়াক দোলাব। তেওঁলোকে কি জানে যে বগা কেতিয়া আছিল। কৃষ্ণক কিমান মৰম কৰে! ৰাধাই কি কৰিলে?

পিতাই কয় তোমালোকে ইয়াত সত্যৰ সংগত বহি আছা, বাহিৰৰ কুসংগলৈ গ'লে পুনৰ পাহৰি যোৱা। মায়া বহুত প্ৰৱল, গজক (হাতীক) গ্ৰাহে (ঘঁৰিয়ালে) গিলি পেলায়। এনেকুৱাও আছে যিয়ে পলাওঁ-পলাওঁ কৰি থাকে। অলপো নিজৰ অহংকাৰ আহিলে বেছিকৈহে সৰ্বনাশ কৰি দিয়ে। বেহদৰ পিতাইতো বুজাই থাকিব। ইয়াতনিৰাশ হ'ব নালাগে। বাবাই এনেকৈ কয় ক'লে, মোৰ সন্মান গ'ল! হেৰ' সন্মানতো ৰাৱণৰ ৰাজ্যত শেষ হয়েই গ'ল। দেহ-অভিমানত আহিলে নিজৰে লোকচান কৰি দিব। পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। ক্ৰোধ, লোভো হৈছে ক্ৰিমিনেল আই। চকুৰে বস্তু দেখে, তেতিয়াইতো লোভ জাগে।

পিতাই আহি নিজৰ বাগিছাৰ ফালে চায় - অনেক প্ৰকাৰৰ ফুল আছে। ইয়াৰ পৰা গৈ পুনৰ সেই বাগিচাত ফুলবোৰক চায়। শিৱবাবাক ফুলো যথার্থ অৰ্পণ কৰে। তেওঁতো হৈছে নিৰাকাৰ, চৈতন্য ফুল। তোমালোকে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি এনেকুৱা ফুল হোৱাগৈ। বাবাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, যি হৈ গ'ল তাক ড্ৰামা (নাটক) বুলি বুজা। সেই বিষয়ে নাভাবিবা। কিমান কষ্ট কৰে, হওঁতে একোৱেই নহয়, আঁতৰি যায়। হেৰ', প্ৰজাও নালাগিব জানো। অলপ শুনিলে তেন্তে তেওঁ প্ৰজা হৈ গ'ল। প্ৰজাতো বহুত হ'ব। জ্ঞান কেতিয়াও বিনাশ নহয়। এবাৰ যদি শুনে যে এয়া শিৱবাবা, সেয়াও যথেষ্ট, প্ৰজাত আহি যাব। অন্তৰত তোমালোকৰ এইটো স্মৃতি আহিব লাগে আমি যি ৰাজ্যত আছিলো, সেয়া পুনৰ এতিয়া প্ৰাপ্ত কৰি আছো। তাৰ বাবে পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। একেবাৰে সঠিক সেৱা চলি আছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) শিৱবালয়লৈ যাবলৈ এই বিকাৰবোৰ আঁতৰাব লাগে। এই বেশ্যালয়ৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আঁতৰাই গৈ থাকিব লাগে। শূদ্ৰৰ সংগৰ পৰা আঁতৰি থাকিব লাগে।

(2) যি পাৰ হৈ গ'ল সেয়া ড্ৰামা বুলি বুজি কোনো বিচাৰ কৰিব নালাগে। অহংকাৰতকেতিয়াও আহিব নালাগে। পিতাই শুধৰাবলৈ শিক্ষা দিলে কেতিয়াও নিৰাশ হ'ব নালাগে।

বৰদান: নিশ্চয়ৰ আধাৰৰ দ্বাৰা সম্পূৰ্ণতাত গৈ উপস্থিত হওঁতা নিশ্চয় বুদ্ধি, নিচিন্ত হোৱা নিশ্চয় হৈছে এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ সম্পন্নতাৰ আধাৰ আৰু এই আধাৰ শক্তিশালী হ'লে তেতিয়া সহজ আৰু তীব্ৰগতিৰে সম্পূৰ্ণতাত গৈ উপস্থিত হোৱাতো নিশ্চিত। যি যথার্থ নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হয় তেওঁ সদায় নিচিন্ত হৈ থাকে। যথার্থ নিশ্চয় হৈছে নিজৰ আত্ম-স্বৰূপক জনা, মানি লোৱা আৰু সেই অনুসৰি চলা আৰু পিতা যি

হয়, যেনেকুৱা হয়, যিটো ৰূপত ভূমিকা পালন কৰি আছে সেয়া যথার্থ ৰূপত জনা। এনেকুৱা নিশ্চয়বুদ্ধিয়েই বিজয়ী হয়।

স্লোগান: নিজৰ সময়ক, সুখক, প্ৰাপ্তিৰ ইচ্ছাক সকলোৰে প্ৰতি দান কৰোঁতাজনেই হৈছে মহাদানী।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!